

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี*

ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์** ปริญ ทนันทชัยบุตร***

(วันที่รับบทความ: 23 มิถุนายน 2563; วันที่แก้ไขบทความ: 31 ตุลาคม 2563; วันที่ตอบรับบทความ: 4 ธันวาคม 2563)

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ดำเนินการใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 พัฒนาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 70/70 ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาผลความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก
2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพของกระบวนการมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 77.35 และประสิทธิภาพของผลผลิตมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.97 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 70/70
3. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้, แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์, สแกฟโฟลด์, การเขียนเชิงสร้างสรรค์

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2563

** นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, E-mail: penthai_88@windowslive.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, E-mail: printanunchaibutra@gmail.com

The Development of Learning Management Model Based on the Constructivist Approach Using the Scaffold Method for Enhancing Creative Writing Skills to Undergraduate Students^{*}

Sasipong Srisawat^{**} Prin Tanunchaibutra^{***}

(Received: June 23, 2019; Revised: October 31, 2020; Accepted: December 4, 2020)

Abstract

The purposes of the research were: 1) to develop learning management model based on the constructivist approach using the scaffold method, and 2) to enhance creative writing skills to undergraduate students. This research was implemented with research and development approach which divided into 3 steps as follows; First step: improve the quality of the learning management model Second step: develop the effectiveness of the learning management model according to criteria 70/70. Third step: test of creative writing skills before and after learning with a learning management model. The sample group was undergraduate students in the second semester of academic year 2019 selected by purposive random sampling. Research tools included learning management model and creative writing ability test.

The research findings were as follows:

1. The quality of the learning management model was high.
2. The mean score of effectiveness of the learning management model of process was 77.35, and the mean score of effectiveness of the learning management model of productivity was 76.97. Both were higher than the criteria 70/70
3. The result of creative writing skills found that posttest score was higher than pretest one at statistically significant .05.

Keywords: learning management model, Constructivism, scaffold method, creative writing

^{*} Research Article form Thesis for the Doctor of Philosophy Degree, Curriculum and Instruction Program, Khon Kaen University, 2020

^{**} Students in Doctor of Philosophy Degree, Curriculum and Instruction Program, Khon Kaen University, E-mail: penthai_88@windowslive.com

^{***} Assistant Professor Dr., Faculty of Education, Khon Kaen University, E-mail: printanunchaibutra@gmail.com

บทนำ

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่จำเป็นในการพัฒนาการศึกษา เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะพื้นฐานช่วยให้ผู้เรียนได้กล้าคิด กล้าแสดงออก ในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดจินตนาการ และประสบการณ์ โดยเชื่อมโยงลำดับความคิดให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย ผู้เขียนสามารถเขียนได้หลายมุมมองให้มีความแปลกใหม่และไม่ซ้ำแบบใคร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายให้ผู้รับสารได้เข้าใจตรงกับผู้เขียนต้องการ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2557) กล่าวถึง การศึกษาไทยในยุคปัจจุบันควรเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ ตระหนักในความสำคัญของการเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ อย่างลึกซึ้ง เพื่อสร้างประกายความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดเป็นนวัตกรรมใหม่ โดยมีความเป็นตัวของตัวเองไม่ต้องตามทุกอย่างจากประเทศที่เจริญแล้ว ดังนั้นบทบาทของผู้สอนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนให้ผู้เรียน ได้เกิดความคิดสร้างสรรค์และพัฒนาไปในระดับที่สูงขึ้นโดย จำเป็นจะต้องสอดแทรกกับการสอนในทุกเนื้อหาวิชาที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอน ซึ่งในการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาไทยนั้นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนจะสามารถฝึกฝนและพัฒนาให้เกิดขึ้นได้โดยผ่าน การเรียนรู้ในหัวข้อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งปรากฏอยู่ในเนื้อหาบทเรียนที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการเขียนของผู้เรียนในทุกระดับชั้น

จากการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในบทเรียนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ยังถือว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาเกิดจากปัญหาที่เกิดจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเห็นว่าเป็นวิชาที่ยากและต้องเขียนให้อยู่ในกรอบที่ผู้สอนตั้งไว้เท่านั้น ทำให้ให้ผู้เรียน ไม่ใส่ใจกับการเรียนรู้ เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนขาดวิธีการและกระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์งานเขียนอย่างเป็นระบบ (มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 2561) ดังนั้นผู้สอนควรมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ และสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเอง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเอง

แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) มีความเชื่อว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างมากกว่าการรับความรู้ การจัดการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการคิด และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้แสวงหาความรู้ควบคู่กับการแนะนำของผู้สอน (Duffy and Cunningham, 1996)

ดังนั้นเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้จะสนับสนุนการสร้างมากกว่าความพยายามในการถ่ายทอดความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky (1978) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผู้สอนหรือผู้มีความรู้มากกว่าให้การช่วยเหลือตามพัฒนาการของผู้เรียน การช่วยเหลือของผู้สอนหรือผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้จะเป็นไปในลักษณะชั่วคราวแล้วจะค่อย ๆ ลดลง เมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ Vygotsky ยังอธิบายถึง The zone of proximal development หรือ ZPD ว่าคือระยะห่างของระดับพัฒนาการจริงของ

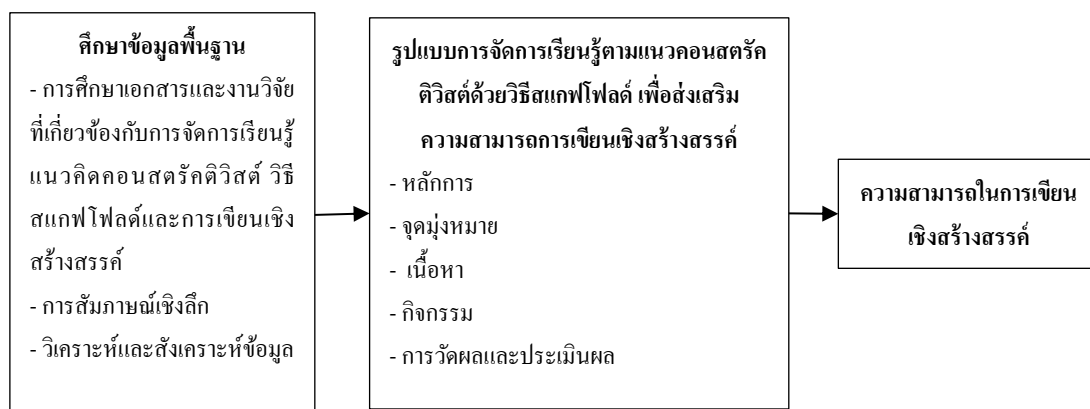
ผู้เรียนในปัจจุบันและพัฒนาการที่เป็นไปได้ ซึ่งวิธีสแกนโฟลด์จะเข้ามาช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนจากพัฒนาการจริงที่ผู้เรียนมีอยู่แล้วไปสู่พัฒนาการในระดับสูงขึ้น

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เป็นกระบวนการดำเนินการให้ผู้เรียนทุกคนเกิดความสามารถและสติปัญญาที่แตกต่างกันสามารถเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง (Block & Anderson, 1975 อ้างถึงใน ทิสนา แคมมณี, 2560) โดยสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้น ทำให้สามารถสนองตอบความถนัดที่แตกต่างกันของผู้เรียน จากการแสวงหาวิธีการการใช้สื่อหรือนวัตกรรมต่าง ๆ มาช่วยจนกระทั่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ และเนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ อาจทำให้ผู้เรียนบางคนไม่บรรลุถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่าที่ควร (ธิดารัตน์ จอดนอก, 2556) ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องการการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้สอน หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการให้คำชี้แนะและคำแนะนำเพิ่มเติม เพื่อจะได้สามารถดำเนินการแก้ปัญหาหรือช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง การช่วยเหลือผู้เรียนลักษณะนี้เรียกว่าการสแกนโฟลด์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้เรียน ให้สามารถดำเนินการแก้ปัญหาหรือช่วยให้บรรลุ เป้าหมายได้ (Wood, Bruner and Ross, 1976) ซึ่งการการสแกนโฟลด์ นี้จะประสบความสำเร็จได้นั้นผู้สอนจำเป็นต้องมีประสบการณ์และทักษะใน การแนะนำชี้แนะผู้เรียน รวมทั้งการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาช่วยสนับสนุนในการเรียนการสอน

จากสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ ด้วยการด้วยวิธีสแกนโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวจะนำมาใช้กับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดเต็มตามศักยภาพของตน และบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ซึ่งคาดว่าผลการวิจัยจะช่วยแก้ปัญหาด้านการศึกษา ทำให้มีมาตรฐานการศึกษาที่ดีขึ้นและยังเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธี สแกนโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี
2. พัฒนาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกนโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ตามเกณฑ์ 70/70
3. ศึกษาผลความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกนโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยการใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนาพัฒนา (Research and Development) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนตามจุดประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดผลและการประเมินผล ศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

2. สัมภาษณ์เชิงลึกผู้สอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

3. วิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ที่เน้นเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อกำหนดเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้

4. นำเนื้อหาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สังเคราะห์ขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมเบื้องต้นและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

5. ทำการสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้จากการสังเคราะห์ข้อมูล และทำการร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ขั้นตอน ซึ่งได้มาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยคิดค้นขึ้น

6. จัดทำโครงสร้างเวลาเรียนรู้สำหรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการจัดการเรียนรู้

7. สังเคราะห์แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และวิธีการวัดและประเมินผล เพื่อกำหนดตัวชี้วัดในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

8. นำรายละเอียดขององค์ประกอบทั้งหมด ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดผลประเมินผล ที่ผ่านการสังเคราะห์แล้วมาสร้างเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้

9. นำเสนอร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

10. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อประเมินคุณภาพโดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

11. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้และคู่มือประกอบการจัดการเรียนรู้ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในลำดับถัดไป

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ตามเกณฑ์ 70/70 ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. นำหน่วยและแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2. วิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ในด้านกระบวนการ (E_1) และด้านผลผลิต (E_2) และนำมาเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 70/70

3. แก้ไขปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และจัดพิมพ์รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างในลำดับถัดไป

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาผลความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ ไปใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. เปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยเป็นแบบแผนการทดลอง One Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1. แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ตอน โดยตอนที่ 1-5 เป็นการประเมินด้านรูปแบบ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดผลและประเมินผล มีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีคำถามเชิงบวกทุกข้อ และตอนที่ 6 เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกระบวนการ ซึ่งเป็นแบบทดสอบท้ายบทเรียนแต่ละบทเรียน เพื่อใช้ประเมินประสิทธิภาพด้านกระบวนการ

2.2 แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผลผลิต ซึ่งเป็นแบบทดสอบท้ายกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้ประเมินประสิทธิภาพด้านผลผลิต

ขั้นตอนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ฉบับสมบูรณ์ ที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงจากขั้นตอนที่ 2

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 มีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์คุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยให้คะแนน 5 ระดับ คือ 4.51-5.00 หมายถึง มีคุณภาพระดับมากที่สุด 3.51-4.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับมาก 2.51-3.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง 1.51-2.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับน้อย และ

1.00-1.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับน้อยที่สุด และสังเคราะห์ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด เพื่อนำไปปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์

2. การตัดสินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ใช้เกณฑ์คือ ค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ถือว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพสามารถนำไปใช้กับผู้อื่นได้

ขั้นตอนที่ 2 มีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

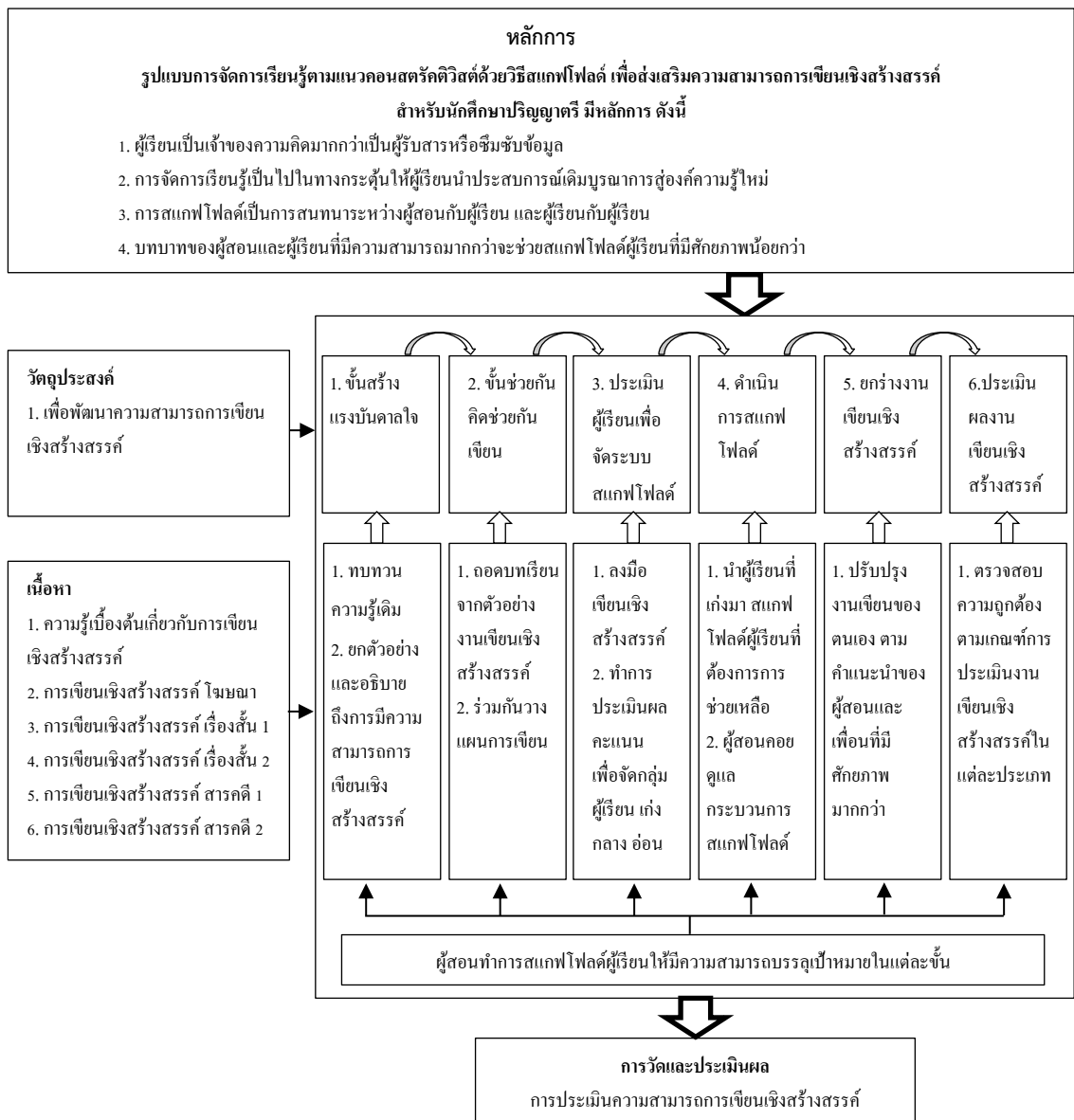
วิเคราะห์ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากนักศึกษากลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเกณฑ์คะแนนความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกระบวนการไว้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยผลผลิต จากความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

ขั้นตอนที่ 3 มีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยใช้คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ใช้สถิติทดสอบที แบบไม่อิสระ (t-test dependent Sample)

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดผลและประเมินผล โดยดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสร้างแรงบันดาลใจ 2) ขั้นช่วยกันคิดช่วยกันเขียน 3) ประเมินผู้เรียนเพื่อจัดระบบสแกฟโฟลด์ 4) ดำเนินการสแกฟโฟลด์ 5) ยกร่างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ 6) ประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ปรากฏเป็นแผนภาพ ดังนี้

ภาพที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสเกลโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์

อภิปรายผลการวิจัย

จากการดำเนินการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสเกลโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1. การพัฒนาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธี สแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธี สแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนั้นมีลักษณะเป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยใช้ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์และวิธีการสแกฟโฟลด์ ใช้แนวคิดของ Vygotsky (1978) รวมทั้งศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบรวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยเน้นการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของ ทิศนา ขัมมณี (2560) กล่าวถึงการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ต้องผ่านการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เป็นระบบ โดยคำนึงถึงทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งต้องจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้มีความสัมพันธ์กัน เพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และสอดคล้องกับ Joyce, Weil & Calhoun (2015) ที่ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า ผู้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ไม่ควรยึดมั่นกับทฤษฎีหรือหลักการเรียนรู้ใดเพียงอย่างเดียว ซึ่งในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนนั้นวิธีสแกฟโฟลด์จะเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียน ซึ่ง Vygotsky กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์โดยใช้การสแกฟโฟลด์นั้น ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งรอบตัว การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดและกระทำสิ่งต่าง ๆ อันมีความหมายต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนหรือผู้อื่นเป็นผู้แนะนำสนับสนุนความรู้ กล่าวคือ เมื่อผู้สอนเข้าใจระดับพัฒนาการของผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ Eggen & Kauchak (1997) ที่ได้ให้นิยามของการสแกฟโฟลด์ว่าเป็นการช่วยเหลือที่ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนทำงานให้สำเร็จ ซึ่งงานนั้นเป็นงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้ด้วยตนเอง และในการช่วยเหลือการเสริมศักยภาพนั้นก็จะขึ้นอยู่กับระดับความยากของปัญหาข้อนั้น สอดคล้องกับ กมลฉัตร กล่อมอ้อม และคณะ (2557) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนในการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ไว้ว่า ผู้สอนมีบทบาทเพียงเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้วิธีการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนผู้เรียนกับผู้สอน ซึ่งผู้สอนต้องเป็นผู้จูงใจผู้เรียนแนวทาง และรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการสแกฟโฟลด์ นั้นเป็นการผสานความรู้และประสบการณ์เดิมที่ผู้เรียนมีอยู่ความรู้ใหม่ทั้งหมด ถือเป็นการผสมผสานความรู้เข้าด้วยกัน และการช่วยเหลือจะยุติลงและอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นสิ่งสำคัญ ในการทำให้ผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียน

สูงกว่าก่อนเรียน ดังนั้นบทบาทของผู้สอนควรปฏิบัติตนเป็นผู้ช่วยผู้เรียน ไม่ใช่ผู้สอนที่ต้องชี้นำหรือบอกผู้เรียนทุกอย่าง

2. การพัฒนาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ตามเกณฑ์ 70/70

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ เน้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ มีการเรียนรู้จากกลุ่มเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้สอน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทั้งที่เป็นกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ วิธีการเหล่านี้ เป็นการกระตุ้นผู้เรียนที่อ่อนให้มีความมุ่งมั่นและแนวคิดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เพิ่มขึ้น สอดคล้อง สุวรรณ จัฏทอง (2559) กล่าวถึงการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม ร่วมกันอภิปรายตรวจสอบคำตอบที่ได้ ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจน ลึกซึ้งขึ้นและเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับ Adam & Hamm (1990) ที่กล่าวถึงการแก้ปัญหาร่วมกันเป็นกลุ่มจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าการแก้ปัญหาเพียงลำพัง การทำกิจกรรมกลุ่มมีการแบ่งกลุ่ม ผู้เรียนลดความสามารถ ทำให้ผู้เรียนที่เก่งกว่าสามารถช่วยผู้เรียนที่อ่อนกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Slavin (1991) กล่าวถึงการปฏิบัติกิจกรรมระหว่าง สมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน และช่วยกันเรียนรู้จะช่วยพัฒนาผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ จะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

3. ศึกษาผลความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิธีสแกฟโฟลด์ เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี

ผลการวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้ศึกษาระดับปริญญาตรีกลุ่มตัวอย่าง มีคะแนนความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการทดสอบใช้แบบทดสอบแบบปรนัยและอัตนัย โดยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิม ผวนกับความรู้ใหม่ที่จะได้เรียนจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นการทดสอบก่อนเรียนผู้เรียนยังขาดประสบการณ์ แต่เมื่อได้เรียนรู้จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้จำนวน 36 ชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและมีประสบการณ์ในการเขียนมากขึ้น ประกอบกับการวิเคราะห์ผู้เรียน เพื่อนำมาจัดกระบวนการสแกฟโฟลด์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทาง ทำให้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประเทือง ทาอามาต (2560) ที่พบว่า จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตามรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย โดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน ผู้สอนได้นำแนวคิดเรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) มาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการวิเคราะห์ TPD ของผู้เรียนแล้วจึงเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยตามขั้นตอนการเขียนคือ ขั้นตอนการเขียน ขั้นระหว่างการเขียนและขั้นหลังการเขียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย อินตา (2562) พบว่า ผู้เรียนที่ร่วมกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดเนื้อเรื่อง และเมื่อพิจารณาคะแนนจากการทดสอบเป็นรายบุคคล พบว่าทุกคนมีคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้ เพราะกิจกรรมเน้นปฏิบัติให้เขียนสร้างสรรค์จะกระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นในการสร้างผลงานจนเกิดเป็นความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้หน่วยงานหรือผู้ที่สนใจจะนำไปใช้นั้นควรศึกษาแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างละเอียดเพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ
2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ขั้นตอน จึงทำให้การทำแบบทดสอบด้วยการเขียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ต้องใช้เวลา และอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ผู้สอนจึงควรเสริมแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างมีความสุขและเมื่อผู้เรียนเกิดการคุ้นเคยกับกระบวนการขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวแล้ว ผู้เรียนจะพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้นเป็นลำดับจนทำให้สามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างคล่องแคล่วอันจะก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนในวิชาอื่นอีกด้วย
3. วิสัชนาแฟลด์จะต้องกระทำอย่างเหมาะสม ซึ่งการสแกนแฟลด์มากเกินไปอาจส่งผลให้ผู้เรียนลดความพยายามในการกระทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ทำให้ขาดแรงขับเคลื่อนในการสร้างความหมาย และความพยายามเรียนรู้ด้วยตนเอง และการจัดการสแกนแฟลด์ที่น้อยเกินไป อาจส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานหรือการเรียนรู้ได้ นำไปสู่ความวิตกกังวลความผิหวาง และอาจละทิ้งการเรียนรู้ไปในที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ด้วยวิสัชนาแฟลด์โดยสังเคราะห์จากกระบวนการแก้ปัญหาออกมาเป็นรูปแบบการเรียนรู้แนวใหม่ เพื่อต่อยอดองค์ความรู้เรื่องการสแกนแฟลด์ โดยจะเพิ่มหรือลดจำนวนขั้นตอนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทที่จะแก้ปัญหา

2. ควรศึกษาการใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสแกโฟลด์ โดยมีการเก็บข้อมูลและนำเสนอข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบกับข้อมูลเชิงปริมาณ เช่น การสัมภาษณ์ การทำแบบบันทึกการสัมภาษณ์ ผู้เรียน การบันทึกข้อมูลการสังเกตการณ์พัฒนาการของผู้เรียน

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา ที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาไทย เพื่อการสื่อสาร สำนักวิชาศึกษาทั่วไป และกลุ่มตัวอย่างจะไม่ใช่นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนในระดับปริญญาตรีทุกสาขา สามารถเรียนรู้จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ได้ ดังนั้นผู้สนใจสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ ในการทำวิจัยครั้งต่อไปได้

เอกสารอ้างอิง

- กมล โพธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิด ทฤษฎี ไตรอาร์จิกและวิธีการสแกโฟลด์. ปรินญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (สาขาจิตวิทยาการศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กมลฉัตร กล่อมมิ่ง และคณะ. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ด้วยการช่วยเสริมศักยภาพ เพื่อส่งเสริมทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ด้านการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 16(2), 129-139.
- ทิสนา แฉมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดารัตน์ จอดนอก. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบปรับเหมาะที่มีปฏิสัมพันธ์ผ่านคอมพิวเตอร์แบบพกพา หน้าจอสัมผัส. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.
- ประเทือง อามาตย์. (2560). การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารธรรมทรรศน์, 17(1), 99-109.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2557). เพื่อความเป็นผู้นำของการครุศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรา กล่อมเจริญ. (2559). การใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วย วิธีสแกโฟลด์เพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 12(1), 122-138.

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. (2562). *การประชุมสะท้อนผลการเรียนรู้ประจำปีการศึกษา 2561*.

3 มีนาคม พ.ศ. 2562, ณ ห้องประชุมสำนักวิชาศึกษาทั่วไป. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

สุวรรณ จุ้ยทอง. (2559). ผลของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนของครูผู้สอน คณิตศาสตร์ดีเด่น ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 10(3), 178-191.

อรทัย อินตา. (2562). ผลการใช้หลักสูตรพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้กิจกรรมหนังสือ เล่มเล็ก สร้างเสริมคุณลักษณะและค่านิยม ระดับประถมศึกษา. *วารสารวิชาการเครือข่าย บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 9(2), 49-62.

Adams, Dennis M., & Hamm, Mary E. (1990). *Cooperative Learning: Critical Thinking and Collaboration Across the Curriculum*. Illinois: Charles C. Thomas.

Duffy, and Cunningham. (1992). *Constructivism and the technology of instruction: A conversation*. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.

Eggen, P., & Kauchak, D. (1999). *Windows on classrooms*. Educational psychology. (3rd ed.). Columbus, OH: Merrill-Prentice Hall.

Joyce, B., M. Weil, and E. Calhoun. (2015). *Models of Teaching*. (9th ed.). Boston: Pearson Education.

Slavin, Robert E. (1991). *Educational Psychology: Theory into Practice*. (3rd ed.). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.

Sternberg, Robert J. (1985). *Beyond IQ: A triarchic theory of human intelligence*. New York: Cambridge University Press.

Vygotsky. (1987). *L.S. Mind is Society: The Development of Higher psychological Processes* Cambridge, MA: Harvard University Press.

Wood, D., Bruner, J., and Ross, G. (1976). The Role of Tutoring in Problem Solving. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 17(2), 89-100.
